

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 4054/2019
16.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Благојевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради понављања поступка, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж1 102/18 од 08.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 16.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж1 102/18 од 08.11.2018. године.

Образложење

Решењем Првог основног суда у Београду П1 1890/11 од 05.09.2017. године није дозвољено понављање поступка окончаног правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5759/12 од 14.02.2014. године.

Решењем Вишег у Београду Гж1 102/18 од 08.11.2018. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење Првог основног суда у Београду П1 1890/11 од 05.09.2017. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведеног решења донетог у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

С обзиром да је поступак у овој правној ствари правноснажно окончан у време важења Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09 – у даљем тексту ЗПП), то се у поступку по предлогу за понављање поступка примењују одредбе тог закона, сходно одредби члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18).

Одлучујући о ревизији тужиоца, у смислу члана 399. у вези члана 412. ставови 4. и 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима предмета, пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5759/12 од 14.02.2014. године одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1890/11 од 14.03.2012. године којом је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му за период од 01.05.2003. године до 30.06.2006. године исплати на име накнаде за ноћни, прековремени и рад у време државних и верских празник одређене новчане износе са припадајућом каматом, док је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату ових накнада за период од 01.07.2006. године до 01.03.2008. године.

Тужилац је 22.07.2016. године преко пуномоћника адвоката поднео предлог за понављање правноснажног окончаног поступка с позивом на члана 426. став 1. тачке 10. и 12. важећег Закона о парничном поступку, указујући на одлуке Уставног суда Србије Уж 1530/208 од 21.01.2010. године, Уж 61/2011 од 26.03.2013. године, Уж 3757/2010 од 22.03.2013. године и Уж 4316/2010 од 14.02.2013. године, као и на одлуке Врховног касационог суда и Апелационог суда у Београду донетих у идентичним чињенично-правним ситуацијама, наводећи да је тим одлукама измењен правни став у вези потраживања тужиоца и за период после 01.07.2006. године.

Првостепени суд није дозволио понављање правноснажно окончаног поступка поступка са образложењем да нису испуњени услови из члана 422. став 1. тачке 9. и 11. ЗПП. Одлучујући о изјављеној жалби на првостепено решење, другостепени суд је одбио жалбу као неосновану прихватајући образложење првостепеног суда и његово тумачење одредбе члана 87. Закона о Уставном суду да се дејство одлуке Уставног суда, донете у поступку по уставној жалби којом је утврђена повреда уставног зајемченог права или слободе, може проширити и на лица која нису поднела уставну жалбу, али само под условом да Уставни суд оцени да је то нужно у конкретном случају и да то проширено дејство изричито утврди својом одлуком, односно да својом одлуком одреди круг лица која су били непосредни учесници конкретног поступка који се поново отвара пред редовним судом и на које ће се, због идентитета чињенично-правне ситуације, проширити дејство његове одлуке. При томе, другостепен суд је по службеној дужности прибавио одлуку Уставног суда Уж 5336/14 од 24.10.2016. године којом је одбијена као неоснована уставна жалба тужиоца изјављена против пресуда Првог основног суда у Београду П1 1890/11 од 14.03.2012. године и Апелационог суда у Београду Гж1 5759/12 од 14.02.2014. године.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд нашао да нису испуњени услови за понављање правноснажно окончаног поступка.

Одредбом члана 422. став 1. тачка 9. ЗПП прописано је да се поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може поновити по предлогу странке ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука да су те

чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку, а према тачки 11. истог члана ако је у поступку по уставној жалби Уставни суд утврдио повреду или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајемчене Уставом у парничном поступку.

У смислу цитираних одредби, одлуке на које се позива ревидент не могу се сматрати новим чињеницама нити новим докази који би били основ за понављање поступка. Такође, одлука Уставног суда којом је утврђена повреда или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајемчене Уставом може бити разлог за понављање поступка само у парничном поступку у коме је донета одлука која је била предмет уставно-судске контроле. Такво становиште исказано је у одлуци Уставног суда Уж.8736/2013 од 18.06.2015. године са образложењем да Закон о парничном поступку из 2009. године и важећи Закон о парничном поступку не прописују могућност да редован суд у поступку по предлогу за понављање поступка сам примени одредбу члана 87. Закона о Уставном суду и прошири дејство одлуке Уставног суда на лица која су странке у неком другом правноснажно окончаном парничном поступку; да се дејство конкретне одлуке Уставног суда по уставној жалби може проширити и на лица која нису поднела уставну жалбу, али само под условом да то Уставни суд утврди својом одлуком, при чему је неопходно да је споран појединачни акт био предмет уставно-судске контроле по уставној жалби и да се непосредно односи на та лица.

Одлуке Уставног суда на се које ревидент позива у ревизији донете су по уставним жалбама других подносилаца и као такве не могу бити разлог за понављање поступка у парници тужиоца, јер он није био учесник у тим поступцима уставно-судске заштите, нити је на њега проширено дејство приложених одлука Уставног суда. У односу на тужиоца, по његовој уставној жалби, Уставни суд је донео одлуку Уж 5336/14 од 24.10.2016. године којом је одбијена као неоснована његова уставна жалба, односно утврђено је да побијаним одлукама којим је окончан парнични поступак нису повређена нити ускраћена људска или мањинска права и слободе тужиоца у том поступку.

Из наведених разлога, не постоји ниједан основ за понављање правноснажно окончаног поступка у овој парници на који се ревидент позива, те је Врховни касациони суд одлучио као у изреци, на основу члана 405. став 1. у вези члана 412. ставови 4. и 5. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић